

Poirot en de vrouw die niet bestond

“Vertel het maar aan papa Poirot.”

Ik keek naar het mannetje dat tegenover me aan zijn bureau zat en begon te twijfelen. Hij zag er niet uit als het type waar je je levensverhaal aan toe kunt vertrouwen. En hij zag er zeker niet uit als de intelligente detective die het raadsel dat mijn levensverhaal nu eenmaal was op kon lossen. Maar ik had van verschillende mensen te horen gekregen dat hij mijn laatste kans was.

“Als Poirot geen oplossing weet, dan is er geen oplossing,” had mijn goede vriendin Ariadne me op het hart gedrukt. Zelf had ze ook verwoede pogingen gedaan, want ze zag zichzelf vanwege haar zeer populaire boeken op dat gebied als een expert in de misdaad. Lieve, excentrieke Ariadne. Het enige wat haar speurtocht had opgeleverd was een uitpuilende dossiermap met knipsels, die allemaal vooral zijdelings betrekking hadden op mijn probleem. Maar ze had de oplossing niet kunnen vinden.

Poirot staaarde me geduldig aan en legde een pen op zijn bureau nog rechter naast het notitieboekje dat ook perfect recht lag. Een eigenaardigheid waar Ariadne me voor gewaarschuwd had. Ze had me echter niet gewaarschuwd voor zijn verschijning. Was dit kleine, dikke mannetje, met zijn kalende schedel en zijn overdreven snor, een wereldberoemde detective? Maar toen ik hem wat beter bekeek, zag ik de intelligente blik in zijn vriendelijke ogen. En ach, wat kon het ook eigenlijk voor kwaad om hem mee te laten denken?

“Het is een raar verhaal,” stak ik van wal. “Ik heb uw hulp nodig bij het zoeken naar een aanknopingspunt in mijn verleden. Ik ben geadopteerd, ziet u en ik weet eigenlijk helemaal niets over mijn echte familie.”

“Soms is dat ook het beste.”

“Ja, dat vond ik ook altijd, maar nu ga ik over drie weken trouwen.”

“Ah! En uw toekomstige echtgenoot wil weten met wie hij de rest van zijn leven gaat delen?”

Ik schudde mijn hoofd: “Oh nee, Jeffrey is helemaal niet geïnteresseerd in mijn verleden. Wij kennen elkaar door en door en hij weet wat hij aan me heeft.”

Ik keek mijn verloofde aan, die zo rustig als hij nu eenmaal van nature was op de stoel naast me zat te luisteren. Hij knikte en zei bevestigend: “Nee, haar onbekende verleden is geen enkel probleem voor mij.”

“Dus u bent zelf aan het twijfelen over uw afkomst?”

Ik fronste. Deze man dacht nu al te weten wat er aan de hand was, maar hij raadde steeds verkeerd. Blijkbaar was de ergernis van mijn gezicht te lezen, want hij vervolgde: “U moet een oude man zijn pleziertje gunnen, mademoiselle. Ik heb al zoveel van dit soort problemen aan de hand gehad en het komt altijd op hetzelfde neer. Maar ik zie dat u ervan overtuigd bent dat uw verhaal uniek is, dus ik zal u laten vertellen.”

“Mooi.” Ik vond hem nogal zelfingenomen en had dus ook geen zin om beleefd te zijn. Om eerlijk te zijn vond ik zijn onderbrekingen behoorlijk irritant.

“Ik ga dus over drie weken trouwen,” pakte ik de draad weer op. “En toen we bezig gingen de papieren daarvoor in orde te maken, kwam ik erachter dat ik helemaal niet besta.”

Nu zag ik iets van interesse op zijn gezicht, al bewoog hij zich verder niet. “U bestaat niet?”

“Nee. Mijn adoptiepapieren zijn vervalst, mijn geboortebewijs is vervalst. Het ziet er allemaal heel echt uit, maar mijn naam en geboortedatum zijn in geen enkel register terug te vinden. Ik kan dus helemaal niet trouwen.”

“Dat is een erg overhaaste conclusie. U zit hier voor me, dus u bestaat. En als er ook maar een draadje uit uw verleden terug te vinden is, zal Hercule Poirot dat voor u vinden. Heeft u gezocht naar jongedames van ongeveer dezelfde leeftijd die spoorloos verdwenen zijn?”

Ik knikte. “Maar natuurlijk. Dat was een voor de hand liggend idee.”

Uit de aktetas die mijn verloofde mij overhandigde, haalde ik mijn dossiermap. “Ik heb alles voor u verzameld. De lijst met verdwenen meisjes van mijn leeftijd ligt bovenop.”

“En hoe weet u zo zeker dat u geen van hen bent?”

“We hebben vooral gelet op uiterlijke kenmerken. Kinderen van die leeftijd veranderen niet zo heel

veel meer. Bovendien hebben we naar de ouders gekeken. Ik ben me bewust van de toevalligheden in erfelijkheid, maar het lijkt mij onmogelijk dat ik afstam van twee blonde of roodharige ouders.” Zonder erbij na te denken had ik mijn handen naar mijn hoogopgemaakte zwarte haar gebracht. Ik was me ervan bewust dat mijn exotische uiterlijk één van mijn grootste schoonheden was.

“Juist. En wat heeft u verder ondernomen?”

“Oh, zowat alles.” Ik gebaarde naar de dossiermap. “Mijn vriendin, Ariadne Olivier, heeft ook nog geprobeerd te helpen. U kent haar toch ook?”

“Ah, de charmante Ariadne Olivier. Maar natuurlijk ken ik haar. Soms kan zij zich niet onverdienstelijk in een zaak vastbijten. Maar zij heeft dus niets kunnen vinden?”

“We hebben alle nieuwsberichten die ook maar enigszins betrekking konden hebben op een onbekend klein meisje bekeken. De meeste vind u in het dossier. Maar het wordt er niet duidelijker op. Ik heb gesprekken gevoerd met iedereen die mij of mijn adoptieouders gekend heeft toen ik net bij hen was. De verslagen daarvan heb ik ook aan het dossier toegevoegd. Maar we komen er nog steeds niet uit.”

Zijn interesse was duidelijk gewekt. Hij keek eerst naar mij en toen naar Jeffrey. “En het huwelijk kan geen doorgang vinden als u er niet achterkomt wie u daadwerkelijk bent? Ik neem aan dat u nu ook de naam die uw adoptieouders u gegeven hebben gebruikt? Ik ben niet helemaal op de hoogte van de regels in een situatie als deze, maar kan een rechter uw identiteit niet vaststellen op zo'n manier dat uw papieren op orde zijn?”

“Dat zou mogelijk zijn geweest als mijn adoptieouders nog geleefd hadden. Maar zij zijn vorig jaar omgekomen bij een treinongeluk. We leefden heel teruggetrokken en bijna niemand kende ons in onze woonplaats. De mensen die ons van vroeger kenden, kunnen niet met zekerheid zeggen of ik het meisje ben dat zij zich herinneren. Onze oude gediensstige is kort na de dood van mijn ouders ziek geworden en zij herkent niemand meer. En Jeffrey mag niet voor mij getuigen, omdat hij degene is die met me wil trouwen.”

Poirot knikte. “Er is dus helemaal niemand. Tenminste, daar lijkt het nu op. Maar Poirot zal dit tot de bodem uitzoeken.” Hij knikte en zijn snor leek wel te dansen. “Ik zal dit voor u uitzoeken, mademoiselle. Tot op de bodem. Is dat wat u wilt?” Hij keek me doordringend aan.

“Ja, natuurlijk wil ik dat,” zei ik. “Anders zou ik hier niet zitten.”

“Goed dan. Ik weet genoeg. Ik zal mij aan deze zaak wijden.”

Hij kwam voor zo'n klein rond mannetje verrassend snel overeind en boog hoffelijk zijn hoofd in mijn richting. Daarna schudde hij Jeffrey joviaal de hand. “Maak u geen zorgen, jongeman. Hercule Poirot zelf buigt zich over uw levensgeluk.”

Voor het eerst kreeg ik het idee dat het hem wel eens zou kunnen lukken...

Hij had me gevraagd alleen te komen. Jeffrey wilde me eerst niet laten gaan, maar ik zag er geen kwaad in. “Je denkt toch niet dat zo'n oude man mij iets zou kunnen doen? Bovendien, die zure oude secretaresse van hem zit één deur verderop. Ik denk niet dat je bang hoeft te zijn voor mijn eerzaamheid als ik alleen ga.”

Het duurde even voor ik hem overtuigd had, maar uiteindelijk gaf hij schoorvoetend toe. Degelijke, ouderwetse Jeffrey. Wie heeft er tegenwoordig nog een chaperonne nodig?

Poirot zat weer achter zijn bureau. Er stond een dampende beker voor hem. Ik nam eerst aan dat hij theedronk, zoals iedere beschaafde Engelsman, maar toen rook ik dat het chocolade was. Ik bedacht me dat hij dan ook geen beschaafde Engelsman was. Hij was... ja wat eigenlijk? Ik gokte op Frans. Hij gooide regelmatig Franse woorden in een gesprek. Of misschien was dat maar show.

Omdat hij mij weer afwachtend en zwijgend aan zat te kijken, flapte ik het er per ongeluk uit: “Bent u Frans?”

Hij grinnikte. “Was u daar zo diep over na aan het denken? Mais non. Weet u dat niet? Hercule Poirot komt uit het mooie Belgique.”

“Dat ligt toch vlakbij Frankrijk?”

“Ja, maar verwacht u een Belg niet met een Fransman. Dat vinden wij allesbehalve amusant.”

“Ik zal erop letten.” Het kon me eigenlijk niets schelen waar de man vandaan kwam. Het enige wat

ik wilde weten was waarom hij me had laten komen. Was hij erachter wie ik was?

Poirot haalde mijn dossiermap uit zijn bureaulade en legde hem kaarsrecht voor hem op het bureau. "Ik heb alles gelezen. Het meeste deed niet ter zake. Maar ik neem aan dat mevrouw Olivier met al deze research genoeg stof heeft voor minstens twee nieuwe boeken."

Ik glimlachte. "Dat zou heel goed kunnen."

"Wat wel ter zake deed, waren de gesprekken die u gevoerd heeft met mensen die u gekend hebben. Dat waren er niet veel."

"Nee, dat klopt. Dat is het probleem. Die mensen kennen mij niet goed genoeg om mijn identiteit te bevestigen."

"Eigenlijk kent niemand u echt goed. Zelfs uw verloofde niet."

"Hoe bedoelt u dat?"

"Ik heb met hem gesproken. Hij is erg... hoe zegt u dat? Hij is erg weg van u."

"Ja, dat weet ik."

"De man houdt van u, als ik het eens romantisch en ouderwets uit mag drukken."

"Is dat zo? Ja, ik denk het wel."

"Houdt u ook van hem?"

Ik trok verbaasd en geïrriteerd mijn wenkbrauwen op. "Dat lijkt me totaal niet relevant."

"Mij wel. Ik weet wie u bent, mademoiselle. Ik weet wie uw ouders waren en ik weet hoe uw leven tot nu toe geweest is. Ik begrijp alles. U kunt de hele wereld voor de gek houden, maar niet Hercule Poirot. Wat ik niet begrijp is dat u probeert onder het huwelijk met een aantrekkelijke, rijke jongeman uit te komen. Het lijkt me toch dat u daarmee uw doel bereikt had?"

"Ik begrijp niet wat u bedoelt. Als u mijn werkelijke identiteit gevonden heeft, wil ik dat graag weten, zodat Jeffrey en ik kunnen trouwen."

"Werkelijk? Waarom dan zoveel moeite gedaan om het te verbergen? En waarom bent u niet gewoon verdwenen? Waarom zo'n dramatische vertoning? Het achterhalen van wie u bent was geen moeilijke taak, maar het waarom ontgaat mij."

Ik lachte spottend. "Hercule Poirot die het raadsel niet kan oplossen? Dat is een unicum."

Hij was niet eens beledigd maar zei glimlachend: "Het komt voor, maar niet vaak. En het heeft dan meestal te maken met slimme, aantrekkelijke dames."

"Vind u mij slim en aantrekkelijk?"

"Mais oui. Slim bent u zeker. U heeft dit heel handig opgezet. En wat dat andere betreft, ik mag dan oud zijn, maar ik ben niet blind."

Dat was hij zeker niet. Hij schoof mij een kopie van een geboortebewijs toe en ik zag in één oogopslag dat dit het enige juiste was.

"Ziet u? U heeft uzelf verraden. Uw opmerking over uiterlijke kenmerken en erfelijkheid zette mij op het spoor. U lijkt teveel op uw zogenaamde adoptie moeder. En haar kon ik gemakkelijk terugvinden. De leugen over uw leeftijd? Ik heb jeugdfoto's gezien. U was klein en mager en kon gemakkelijk voor vijf jaar jonger doorgaan. Hebben uw ouders dat gebruikt?"

"Het was mijn idee." Ik hoorde zelf de ietwat misplaatste trots in mijn stem. "Ik had al vroeg door dat mensen me veel jonger schatten. Waarom toegeven dat ik al tien was, terwijl ze dachten dat ze met een bijdehante vijfjarige te doen hadden? Ik hoorde, zag en begreep altijd veel meer dan men dacht en dat konden we goed gebruiken. Niemand verdenkt een jong kind dat verstoppertje speelt van het zoeken naar een kluis. Mijn moeder en ik leidden de familie af en mijn vader stal de juwelen."

"En het is nooit tot u doorgedrongen dat u eigenlijk een ordinaire dief was?"

"Mijn moeder en ik hebben nooit iets gestolen. En mijn vader was absoluut geen ordinaire dief. Hij wist heel veel van sieraden en edelstenen en stal alleen de beste stukken. Hij was bovendien een meester in zijn vak en hij heeft nooit geweld hoeven gebruiken. We konden er goed van leven."

"En toen?"

"Toen overleed hij aan zoiets saais als een longontsteking. Mijn moeder wilde een normaal leven en vond al snel een andere man. Hij mocht niet weten dat ik haar dochter was, want hij beschouwde mijn moeder als een jonge, onbedorven dame van verarmde adel en niets mocht dat waanbeeld

verstoren. Dus deden we alsof ik het dochtertje van een vage kennis was, waarmee ze min of meer was opgescheept. Hij kreeg medelijden en stelde voor me te adopteren. Mijn moeders laatste misdaad was dat ze een bevriende vervalser papieren voor me liet opstellen om dat mogelijk te maken. Daarna heeft ze er alles aan gedaan me op te leiden tot de dame die ze zelf zo graag had willen zijn. Ze was zo gelukkig toen Jeffrey belangstelling voor me kreeg. Daarmee was haar levensdoel voor mij bereikt. Kort na onze verloving kregen zij en mijn stiefvader dat ongeluk.”
“Dus het was uw overleden moeders wens dat u met jonheer Jeffrey trouwde?”

“Ja.”

“Maar dat wenst u niet?”

“Gelooft u me als ik u zeg dat ik mijn leven niet langer op leugens wil bouwen?”

Hij keek me doordringend aan en schudde toen zijn hoofd. “Nee. Integendeel. Ik denk, nee, ik weet, dat uw verloofde zoveel van u houdt, dat u het hem gemakkelijk zou kunnen opbiechten. Zelfs het feit dat u vijf jaar ouder bent dan hij denkt, mag geen probleem zijn. Hij is nog steeds ouder dan u en ik denk dat het hem werkelijk niet gaat om het kindvrouwtje dat u voorgeeft te zijn. Hij heeft een hoge dunk van uw intelligentie en karakter.”

“Heeft u het hem verteld?”

“Nog niet.”

“Gaat u dat doen?”

“U heeft me ingehoord, niet hij. Het is dus niet mijn plicht hem in te lichten over mijn vindingen. Wel heb ik medelijden met hem. Hij is zo'n trouwhartige, onschuldige man. Doet me denken aan mijn goede vriend Hastings. Zo iemand bedrieg je niet.”

“Daarom had ik dit verzonnen. Als ik hem zomaar had afgeschreven zou hij erg verdrietig zijn geweest en men zou hem achter zijn rug om uitlachen omdat hij een blauwtje gelopen had. En als ik zomaar verdwenen was, zou hij vreselijk veel tijd en geld zijn gaan verspillen om me te zoeken. Maar nu hij weet dat ik niet besta, zal hij er mee moeten leven dat ik verdwijn. Hij zal zich mij herinneren, maar niet anders dan als een ongrijpbare droom.”

“Ah, de romantiek! Het is in ieder geval prachtig verzonnen.”

Ik stond op. “Ik hoop dat u mijn wens respecteert. Hij mag niet weten dat ik hem al die tijd heb voorgelogen.”

“Houdt u van hem? Wilt u hem daarom beschermen?”

Even bleef ik staan, maar toen haalde ik mijn schouders op. “Dat is voor u een vraag en voor mij een weet.”

Daarna verliet ik zijn kantoor. Eigenlijk wist ik ook het antwoord op zijn vraag niet, maar ik wist wel dat het hem behoorlijk zou irriteren dat hij het raadsel niet volledig had kunnen oplossen. En dat gaf me een gemeen gevoel van voldoening.

Twee jaar later kreeg ik een brief van hem.

“Madame,

Ik zag uw foto in de krant en herkende u direct. Uw man herkende ik overigens ook, dus ik denk dat het verstandig is als u snel vertrekt en weer een andere identiteit aanneemt. Maakt u zich verder geen zorgen, ik denk niet dat jonheer Jeffrey een Franse krant leest.

Ik begrijp het nu. U koos voor het avontuur, in plaats van de zekerheid. Voor een man die net als u zijn hele leven gelogen en bedrogen heeft, in plaats van voor een recht door zee Engelse gentleman. Het zit in uw bloed. U kunt niet anders. Dat denkt u in ieder geval.

Toch hoop ik dat u er nooit spijt van krijgt. Dat is geen bedreiging, maar een oprechte wens voor uw welzijn. Ik wens u werkelijk alle goeds.

Uw toegenegen Hercule Poirot”

Zijn brief ligt hier voor me. Vergeeld, de vouwranden bijna doorgesleten. Ik ken de woorden uit mijn hoofd, maar toch lees ik ze nog regelmatig. Hercule Poirot is allang dood en ik ben nu ouder dan hij destijds was.

Ik denk dat Poirot wist dat ik er spijt van zou krijgen. Dat ik me jaren later zou afvragen of ik niet veel gelukkiger geweest zou zijn als ik met Jeffrey getrouwd was. Goede oude Jeffrey, die op latere leeftijd ging reizen en me ongetwijfeld mee genomen zou hebben om mijn zucht naar avontuur te stillen. Goede trouwe Jeffrey, die me zijn leven lang trouw gebleven zou zijn, me niet zoals mijn man voortdurend zou bedriegen. Wat was ik jong en hoogmoedig, dat ik dacht dat hij, die de hele wereld voorloog, tegen mij wel eerlijk zou zijn? En wat ben ik eenzaam geweest. Zoveel eenzamer dan ik geweest zou zijn als ik met Jeffrey in zijn villa op het platteland getrokken was, een gezin had gesticht, een bestaan had opgebouwd.

Ik dacht te kiezen voor een leven vol afwisseling en belevenissen, maar ik kijk terug op leegte. Niemand kent mij. Ik heb nooit echt bestaan. En dat doet pijn.

Hercule Poirot wist het. Hij had het raadsel van mijn eigen ziel eerder doorzien dan ikzelf. Hij was werkelijk de allerbeste.

De figuur Hercule Poirot is bedacht door Agatha Christie.

Dit verhaal is gebaseerd op haar boeken over deze detective en geschreven voor de Hercule Poirot verhalenwedstrijd van Hebban.nl

© Geertrude Verweij 2014 – www.geertrude.nl